

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.995 van 3 oktober 2000
in de zaak A. 89.537/VII-20.482.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. NICOLE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Opperstraet 95

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 11 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 2 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de eerste verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 juli 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 augustus 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. NICOLE, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX komt in België binnen op 10 februari 1999 en verklaart zich op 11 februari 1999 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Armeens, met behulp van een tolk.

1.2. Op 20 mei 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 mei 1999 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 27 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert van Azerische nationaliteit en Armeense origine te zijn, verklaart in Azerbeidzjan problemen te hebben gekend omwille van zijn origine. Tijdens betrokkenes legerdienst (van 1988 tot 1991) zouden alle Armenen, uit betrokkenes geboortedorp Narduni, door de Azeri's verdreven zijn. Toen betrokkene, na zijn legerdienst, in zijn dorp zou zijn teruggekeerd, zou hij bij zijn Yezidi-buren zijn gaan wonen. Hier zou betrokkene in 1993 met de nicht van de burens, die in hetzelfde huis zou gewoond hebben, getrouwd zijn. Nadat O., de vroegere buurman waar betrokkene bij gewoond zou hebben, een schotelantenne zou geïnstalleerd hebben, zouden de problemen van O. zijn begonnen. Op 25 oktober 1998 zou O. door de politie opgepakt zijn, op verdenking de Koerden te organiseren. Drie dagen later zou O. ineengeslagen teruggekomen zijn. Een week later zou er een huiszoeking bij O. uitgevoerd zijn. De politie zou echter weggegaan zijn, nadat O. hen geld betaald zou hebben, Op 10 december 1998 zouden betrokkene en O. door vijf agenten mee naar het politiebureau genomen zijn. Betrokkene zou ervan verdacht zijn van Armeense origine te zijn. De burens zouden hem en zijn vrouw Armeens hebben horen praten. Ze zouden echter vrijgelaten zijn en tot nieuwjaar de kans gekregen hebben om aan te tonen dat betrokkene een Yezidi is. Hierna zou betrokkene, samen met zijn vrouw, zijn twee minderjarige kinderen en de oom en tante van zijn vrouw, op 31 december 1998, Azerbeidzjan verlaten hebben om uiteindelijk op 10 februari 1999 in België aan te komen, waar hij op 11 februari 1999 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene stelt tot 1998 met zijn vrouw in Azerbeidzjan te hebben gewoond. Aangezien uit het interview met betrokkenes vrouw blijkt dat zij totaal niet op de hoogte is van het dagelijks leven in Azerbeidzjan (geldeenheid, televisie, taalkennis, grootte van haar dorp, ...) kan er op zwaarwichtige

wijze getwijfeld worden aan betrokkene's bewering dat zij tot 1998 samen in Azerbeidzjan hebben gewoond, waardoor de geloofwaardigheid van hun problemen, die ze samen zouden hebben meegemaakt, ernstig ondermijnd wordt. Ook het feit dat betrokkene zelf amper Azerisch kan spreken en begrijpen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas, temeer betrokkene stelt sinds 1990 steeds meer met het Azerisch geconfronteerd te zijn en hij er dus enkel baat bij had de Azerische taal te kennen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat de uitleg die betrokkene over zijn arrestatie geeft erg vaag en tegenstrijdig is. Zo stelt hij eerst dat O. werd vrijgelaten om documenten te zoeken die zouden bevestigen dat hij van Yezidische origine is. Pas later stelt hij dat ook hij werd vrijgelaten. Enerzijds verklaart hij dat hij een document moest tekenen dat hij het dorp niet mocht verlaten, terwijl hij anderzijds stelt niet te weten om wat voor een document het ging dat hij tekende en dat hij ook de toestemming kreeg om in Georgië documenten, die zijn origine zouden bewijzen, te gaan halen. Door de vaagheid en tegenstrijdigheid van betrokkene's verklaring over zijn arrestatie, kan er getwijfeld worden aan de waarachtigheid van dit incident.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er, in hoofde van betrokkene, geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, vastgesteld worden.

De geboorteakte, die betrokkene voorlegt, is niet van die aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De geboorteakte toont immers enkel aan dat hij in Azerbeidzjan zou zijn geboren en tot 1982 zou zijn gebleven. Het brengt echter geen aanwijzingen aan dat betrokkene na de onafhankelijkheid van Azerbeidzjan er nog steeds woonde.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden

teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een eerste middel aanvoert dat is afgeleid uit de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de schending van het recht van verzoeker om bijgestaan te worden door een tolk en van de rechten van de verdediging, doordat verzoeker vanaf het begin van zijn asielprocedure gevraagd had om bijgestaan te worden door een tolk, die de Russische taal machtig is, terwijl tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal een Armeense tolk aanwezig was die hij niet gekozen had, waarmee hij problemen had om hem te begrijpen en die een ander

Armeens dialect sprak dan het Armeens dialect van verzoeker;

4.2. Overwegende dat artikel 51/4, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling bedoeld in de artikelen 50 en 51, onherroepelijk en schriftelijk dient aan te geven of hij bij het onderzoek van de in artikel 51/4, § 1, bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft; dat uit die bepaling geenszins volgt dat een vreemdeling die in zijn vluchtelingenverklaring aangeeft drie talen machtig te zijn, met name het Armeens, het Russisch en het Koerdisch enkel kan worden bijgestaan door een tolk van de taal die zijn voorkeur geniet; dat uit die bepaling evenmin volgt dat bij de opeenvolgende interviews gebruik moet worden gemaakt van dezelfde taal en de hulp van een tolk van diezelfde taal; dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen heeft gemaakt aangaande de tolk die zijn verhoor uit het Armeens vertaalde en dat het verhoorblad van het Commissariaat-generaal evenmin aanwijzingen oplevert dat hij die taal onvoldoende zou beheersen; dat verzoekers echtgenote haar verklaringen eveneens in het Armeens aflegde en dat zowel hij als zij verklaarde die taal te gebruiken bij hun conversaties; dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat het gebruik van het Armeens en de hulp van een Armeense tolk tijdens het interview op het Commissariaat-generaal geleid heeft tot een verkeerd begrijpen van zijn verklaringen; dat wat de beweerde schending van de rechten van de verdediging betreft het volstaat vast te stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve overheid is en dat de rechten van verdediging als zodanig niet van toepassing zijn op de

procedure voor de Commissaris-generaal; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de door de bestreden beslissing ingeroepen tegenstrijdigheden een grondig onderzoek van het dossier en van haar verklaringen en die van haar echtgenoot niet zouden kunnen doorstaan en doordat de eventuele onnauwkeurigheden zouden te wijten zijn aan een slecht begrip van haar verklaringen of aan de manier van ondervragen;

4.4. Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op drie motieven, namelijk het totaal gebrek aan kennis in hoofde van verzoekers echtgenote van de situatie van de streek waarin verzoeker samen met haar beweerde te leven, zijn zeer beperkte kennis van het Azerisch en de vaagheid van en de tegenstrijdigheden in de verklaringen die hij aflegde over zijn beweerde arrestatie door de politie; dat de door verzoeker in het eerste onderdeel van het middel naar voren geschoven elementen om de zeer beperkte kennis van zijn echtgenote van de omstandigheden in Azerbeidzjan en om zijn zeer beperkte kennis van het Azerisch te verklaren, niet overtuigen; dat uit het onderzoek van diens administratief dossier blijkt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn beweerde arrestatie inderdaad vaag en tegenstrijdig zijn en dat die tegenstrijdigheden niet kunnen verklaard worden door de in het tweede onderdeel van het middel aangevoerde factoren; dat de Commissaris-generaal zijn beslissing naar behoren lijkt te motiveren

en in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat de middelen niet ernstig zijn; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.